

[Aksel Larsen.]

dette? Ja, det gør de, lige så sikkert og fast — det vil sige slet ikke — som det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard i 1947 troede på sin profeti om, at hvis man ikke forhandlede sig, kunne man nå at få en ny grundlov til 5. juni 1949.

Ifølge aviserne har statsministeren i går holdt et møde med sine nærmeste venner blandt partiformændene. På dette møde skal man have fået udtalelse om, at forfatningskommissionen måtte se at nå til et resultat inden 15. november, og så, står der i „Social-Demokraten“, får vi valg i november. Ja, valg i november, det kan vi vist få alligevel; udsigterne er ikke små, men at der skulle komme noget ud af forfatningskommissionens sommerarbejde, det tror jeg ikke. Den har ikke holdt møder i flere måneder, hverken plenarkommissionen eller dens underkommissioner. Man er praktisk talt ikke kommet ud af stedet. Det hele, der er kommet ud af forfatningssagen, er det valgretsaldersforlig, der blev sluttet mellem visse partier i fjor, og hvorved man forhindrede, at valgretsalderen blev sænket til 21 år ved de nu overstående kommunale valg; så er det vel passende, at regeringen nu lover, at hvis forfatningskommissionen, som vi kommunister iøvrigt tillod os at forudsige, ikke når til et resultat, skal man se, om man ikke kan give ungdommen valgret om fire år.

Men lad os komme til den politiske og økonomiske situations realiteter. I dag er vi nået dertil, at vi kan sige, at samfundslivet og udviklingen herhjemme tomme for tomme afstikkes af vor deltagelse i de amerikansk-engelske krigsforberedelser. Dette gælder også vor økonomi, der i dag må karakteriseres som en krigsøkonomi. Den lægges til rette efter de amerikansk-engelske krigsplaner. Dette er ikke noget specielt for Danmark, men gælder Vesteuropa som helhed. Tydeligst kom det frem ved udenrigsministerens møde i London i midten af maj, hvor det var åbenbart, at der var to hovedpunkter til debat. For det første oprettelsen af en fast og permanent fælles generalstab under amerikansk ledelse, for det andet indordning af deltagerlandenes indre økonomi under krigsforberedelserne, ligeledes under amerikansk ledelse. Dette betyder samtidig, at Danmarks indkorporering under det amerikanske indflydelsesområde nu organisatorisk er ved at nå til vejs ende, i hvert fald i det omfang, Marshallpartierne har bestemt. Danmarks status er nu noget i retning af et protektorat under direkte amerikansk ledelse.

Virkningen af Danmarks indordning under et amerikansk-engelsk monopol og den amerikansk-engelske krigspolitik viser sig tydeligst i udenrigshandelen og på valutaområdet. Ved Amerikas og Englands udplyndring af landet og landets forarmelse gennem forberedelse til krig træder dette direkte frem. Til trods for de mange rare Marshalldollars og til trods for en stærkt forøget eksport går det den forkerte vej med valutareserverne. Nationalbankens valutagæld steg fra 385 mill. kr. ved udgangen af november 1949 til 488 mill. kr. ved udgangen af april 1950. Alene i april måned forværedes stillingen med 42 mill. kr. Mon ikke den kolde krig overfor de folkedemokratiske stater mod øst — gennem den økonomiske boykot, som Marshalllandene driver overfor Østeuropa — er mere til skade for Vesteuropa end for Østeuropa, gennem Englands og Amerikas kapitalistiske monopol på Danmarks udenrigshandel, ja, efterhånden over hele landets økonomi?

Nogle tal vil vise, i hvilken grad Marshallplanen ødelægger de store muligheder, der ellers var for handelen østpå. Eksporten til Sovjetunionen udgjorde i 1948 89 mill. kr., men i 1949 kun 48 mill. kr., altså på det nærmeste en halvering. Eksporten til Polen var i 1947 ialt 174 mill. kr., men var i 1949 dalet til 80 mill. kr. Til Tjekkoslovakiet eksporterede vi i 1947 for 66 mill. kr., i 1949 for 36 mill. kr. Tallene for Bulgarien er 10,9 mill. kr. i 1946 og 2,7 mill. kr. i 1948 og 1,4 mill. kr. i 1949, for Rumænien 2,5 mill. kr. i 1947 og 2,3 mill. kr. i 1949, for Ungarn 11,4 mill. kr. i 1948 og 6 mill. kr. i 1949. Der er altså på det nærmeste tale om en halvering over hele linien. Det må sammenholdes med, at hele vor eksport til alle lande under eet er steget stærkt, fra 2,3 milliarder kr. i 1947 til 3,6 milliarder i 1949. I nationalbudgettet for 1950, et nationalbudget, som regeringen selv har udarbejdet, hedder det mærkeligt nok: en udvidelse af samhandelen mellem Østeuropa og Vesteuropa vil således have større værdi for Vesteuropa end en tilsvarende udvidelse af handelen mellem Vesteuropas lande indbyrdes. Den begrundelse, der gives i nationalbudgettet, er den, at Østeuropa i langt højere grad har varer at tilbyde os — varer, som vi har hårdt brug for — og selv har brug for vore varer. Hvad skal man så sige til en handelspolitik, som ikke følger den sunde fornuft og ikke retter sig efter regeringens egen anvisning i nationalbudgettet, som ikke engang udvider handelen lige meget mod øst og mod vest, men indskrænker handelen mod øst, halverer den næsten, og ensidigt udvider den mod vest?